

KUNST / KULTUR / FORMIDLING / PUBLIKUM / EUROPÆISKE PERSPEKTIVER

CONNECTING AUDIENCES

DANMARK

KULTUR SOM
BROBYGGER
OM MÅLRETTEDE INDSATSER
TIL NYE BRUGERE

NUMMER 4 AUGUST 2021



Center for Kunst & Interkultur

www.cki.dk

CONNECTING AUDIENCES INTERNATIONAL



CONECTANDO AUDIENCIAS INTERNACIONAL

COPENHAGEN • LISBON • MADRID • POZNAN • ROMA • SANTIAGO DE CHILE

CONNECTING AUDIENCES
DANMARK udgives og redigeres af:



Chefredaktør

Astrid Aspegren

aa@cki.dk

Ansvarshavende redaktør

Niels Righolt

nr@cki.dk

Grafisk design og layout

Jesús Rodero

jesusrodero@icloud.com

Redaktør portræt

Sara Gangsted

saragangsted.format.com

CONNECTING AUDIENCES DANMARK
ejes af:

CKI - Center for Kunst og Interkultur

Nørre Allé 7 2.sal

DK-2200 København N

info@cki.dk

www.cki.dk

Dette og fremtidige magasiner er frit
tilgængeligt på vores hjemmeside

MØD DIREKTØREN

CONNECTING AUDIENCES DANMARK på podcast

Find os på



 eller på vores hjemmeside



LEDER

SKAL VI IKKE BYGGE BRO?

Astrid Aspegren

Redaktør

aa@cki.dk



Høj eller lav, smal eller bred, land eller by, ung eller gammel, håndboldhal eller teater? Kulturpolitiske diskussioner har længe gerne ville skabe splid i stedet for at bygge op. I neoliberalismens logik er værdi sådan noget, man kan læse på en økonomisk bundlinje, og hvis kulturtilbud bare er gode nok, så vil folk også betale for dem, må man forstå.

Så enkelt kan det dog ikke stilles op. Kultur og kunst er meget mere og andet end en vare, man kan sælge og købe. I kultur- og kunstbranchen har vi lysten og evnerne til at række ud til mennesker og skabe rum til fordybning, læring, samtale og forståelse for os selv og hinanden. Vi kan og skal sigte højere end blot økonomisk vækst. I stedet for at skabe splid og konkurrere om midlerne, bør man udnytte kulturens evne til at bygge bro.

Og se nu her! I dette nummer af Connecting Audiences Danmark bringer vi en perlerække af eksempler på kulturaktører, der gør lige præcis det.

Den Hirschsprungske Samling er i gang med projektet Kvindelige Pionerer, hvor de rækker ud til en brugergruppe, der ikke er vant til at komme på museet, nemlig unge kvinder med minoritetsbaggrund. I den anledning har de allieret sig med Geeti Amiri, Simona Abdallah og Sara Omar og taget udgangspunkt i smukke værker af Bertha Wegmann.

D Festival er en festival i Makedonien, der er udsprunget af en drøm om at skabe kulturoplevelser af international standard i et ellers på mange måder fattigt land. Manden bag, Login Kochiski, fortæller her om sin drøm og sin måde at arbejde på og bygge bro til både udlandet og hans medborgere.

OO I KULTUR- OG KUNSTBRANCHEN HAR VI LYSTEN OG EVNERNE TIL AT RÆKKE UD TIL MENNESKER OG SKABE RUM TIL FORDYBNING, LÆRING, SAMTALE OG FORSTÅELSE FOR OS OS SELV OG HINANDEN. OO

Du kan også læse to cases fra Museum Vestsjælland, hvor Jesse-Lee Dollerup fortæller om deres arbejde med en interkulturel café for pædagoger og forældre med minoritetsbaggrund og et forløb med elever fra håndværkeruddannelsen.

The Conference on the Future of Europe er et tiltag fra Europa Kommissionen, der har til formål at lytte til flere forskellige stemmer i den politiske beslutningstagning. Amplify projektet skal hjælpe dette formål ved at mobilisere kulturaktører fra Europa, og du kan læse Maya Weisinger fra Culture Action Europe fortælle om dette projekt.

I vores klummeserie From Lisbon With Love kan du læse om museum mediation, ved Inês Bettencourt da Câmara fra Mapa das Ideias i Lisbon.

Du kan også møde direktøren på Trapholt Museum, Karen Grøn. Vi har interviewet hende til vores artikel- og podcastserie Mød Direktøren, og her kan du både læse og lytte, når hun fortæller, at Trapholt både er en attraktion og et samfundsgode.

Endelig kan du læse vores boganmeldelse af Steven Hadley's bog Audience Development and Cultural Policy, som er udkommet tidligere i år. Vi inviterer også til et event hvor Steven Hadley selv kommer til København og fortæller om bogen og arbejdet bag. 

INDHOLD

7



MUSEET KAN VÆRE ET STED FOR MANGE FLERE

Astrid Aspegren

20



KULTUR SOM EN SAMLENDE KRAFT

Jesse-Lee Dollerup

33



FROM LISBON WITH LOVE

Inês Bettencourt da Câmara

Ressourcer & referencer 51

CKI Team 54

Den internationale redaktion 55

14



VI VOKSER MED VORES PUBLIKUM

Login Kochishki

27



HØR EUROPAS STEMME

Maya Weisinger

37



MØD DIREKTØREN. TRAPHOLT ER BÅDE EN ATTRAKTION OG ET SAMFUNDSGODE

Karen Grøn



MUSEET KAN VÆRE ET STED FOR MANGE FLERE



Astrid Aspegren
Redaktør
aa@cki.dk

Alting gik op i en højere enhed, da Den Hirschsprungske Samling indkøbte to vigtige værker af kunstneren Bertha Wegmann og samtidig så en mulighed for at række ud og invitere en uvant brugergruppe ind på museet. I et fortroligt kvinderum indhyllet i kunst var vi vidne til personlig og kunstnerisk udfoldelse af unge kvinder med minoritetsbaggrund på Den Hirschsprungske Samling.

Historien om Bertha Wegmann er historien om en kvinde fra det Moderne Gennembrud med flerkulturelle rødder og et højt kunstnerisk ambitionsniveau, der måtte balancere mellem sin egen passion og datidens forventninger til unge kvinder. Den Hirschsprungske Samling har set en mulighed i at formidle denne historie til en gruppe af unge kvinder, som museet tror kan have noget til fælles med kvindelige kunstnere fra det moderne gennembrud, nemlig unge danske kvinder med minoritetsbaggrund. Det er en gruppe af mennesker, der ikke normalt bruger museet, men ved at tage fat i de rigtige partnere og at give plads til nye fortællinger viser Den Hirschsprungske Samling, at museet kan være et sted for flere.

Brobygning ved hjælp af værdifulde partnere

Den Hirschsprungske Samling har i foråret afholdt to saloner for de unge kvinder. Da det er en uvant brugergruppe for museet, allierede de sig med CKI - Center for Kunst og Interkultur. CKI arbejder for at støtte kulturinstitutioner i at styrke deres relationer til eksisterende og nye brugere.

Geeti Amiri og Simona Abdallah blev inviteret som værter for salonerne, fordi de med deres komplicerede baggrund og efterfølgende kunstneriske succes er oplagte rollemodeller for målgruppen. Turning Tables blev inviteret med i projektet, fordi de kender målgruppen, og de kan lave den oversættelse, der skal til, for at museum og de unge kvinder kunne møde og forstå hinanden.

Søg lindring i kunsten!

Dansk-afghanske forfatter, debattør og folkeskolelærer, Geeti Amiri var vært for den første salon. Temaet var 'Bryllupper', og hun tog udgangspunkt i Bertha Wegmanns portræt af Marie Triepcke (siden Krøyer), hvor hun sidder i en hvid kjole, hvilket mindede Geeti om hendes pigedøm om en dag at skulle stå hvid brud. En drøm der brast, fordi hun valgte at skabe sig et selvstændigt liv, der bryder med mange afghanske traditioner.

"For dansk-afghanske kvinder er brylluppet indrammet af forestillingen om det gode liv, og det er en billet til en slags frihed, som jeg altid har haft svært ved at forstå. Jeg synes jo egentlig ikke, at man bliver fri når man går fra at være

OO JEG SYNES JO EGENTLIG IKKE, AT MAN BLIVER FRI NÅR MAN GÅR FRA AT VÆRE KENDT SOM NOGENS DATTER TIL AT VÆRE EN FAMILIES SVIGERDATTER. OO



OO DER ER SÅLEDES BYGGET BRO FRA
ET TRADITIONELT KUNSTMUSEUM TIL EN
GRUPPE AF NYE MUSEUMSGÆSTER.
BROEN BLEV BYGGET VED HJÆLP AF
ET HOLD AF AKTØRER MED DE RETTE
KOMPETENCER OG VED AT VÆRE
VILLIG TIL AT LAVE KUNSTFORMIDLING
PÅ ANDRES PRÆMISSER. OO

kendt som nogens datter til at være en families svigerdatter.”

Med udgangspunkt i værket fortalte Geeti Amiri sin historie til de unge kvinder, og kurator og projektforsker Lene Bøgh Rønberg fortalte historien om maleriets tilblivelse, der indeholder fortællingen om de to kvinder, Marie Triepcke og Bertha Wegmann. Det blev til en snak om at leve i to verdener, at bryde med sit ophav og finde sin egen vej og den smerte, der hører med.

“Der er sikkert mange, der godt kan få det til at fungere at være en kvinde af Vesten og en kvinde af sit ophav. Men jeg tror, lige så mange slår sig på det, fordi det er så frontalt et sammenstød, de her to verdener gør sig. Jeg ville lyve, hvis jeg sagde, at det ikke har gjort ondt på mig at skulle give afkald på alle mine pigedrømme for at få retten over mit eget liv, og jeg ville lyve hvis jeg sagde, jeg i dag har fundet en fuldstændig balance. Der er aldrig noget der er fuldstændig i balance, når man er mellem to verdener.”

Det er en historie, de unge kvinder nemt kunne spejle sig i. Geeti Amiri fortæller:

“Min redning blev grundlæggende at jeg læste Constance Ring af Amalie Skram. Den genkendelse jeg fik ved at læse om en kvinde som gennemgik akkurat den samme smerte ved ikke at kunne leve op til samtidens krav og forventninger til kvinder var en stor trøst. Hvis jeg skal give et godt råd til de unge kvinder, så er det at søge lindring i enhver form for kunst, der er forståelig, og som man kan fortolke sin smerte igennem. Det gør så meget for ens yderligere kampgejst.”

Friheden til at udøve sin kunst kan findes i kvindelige fællesskaber

Dansk-palæstinensiske percussionist, Simona Abdallah, var vært for den anden salon, og hun havde fokus på kvindelige fællesskaber og tog udgangspunkt i værket ‘En aften hos veninden’ af Anna Sophie Petersen.

00 DEN GENKENDELSE JEG FIK VED AT LÆSE OM EN KVINDE SOM GENNEMGIK AKKURAT DEN SAMME SMERTE VED IKKE AT KUNNE LEVE OP TIL SAMTIDENS KRAV OG FORVENTNINGER TIL KVINDER VAR EN STOR TRØST. 00

00 SALONENS KERNE ER, AT DER BLIVER SKABT ET RUM HVOR ALLE MØDER HINANDEN FULDSTÆNDIG LIGEVÆRDIGT. DET HAR VÆRET OPLØFTENDE AT SE, AT DET KAN MAN OGSÅ GODT GØRE MED UNGE KVINDER, DER IKKE ER DEN GÆNGSE HIRSCHSPRUNGSKE GÆST. 00



være saa ærlige og
det dog intet imod
Lau

'As fa
a ver
on p
to be
but t



Udstillingen med Bertha Wegmann kan opleves på Den Hirschsprungske Samling fra 16. februar til den 29. maj 2022. Læs mere om udstillingen på deres hjemmeside.

“Det var lige præcis det maleri jeg forelskede mig i, fordi det var lige præcis det maleri, som fik mig tilbage til Gellerupparken og tilbage til kvindesalonerne derhjemme, hvor jeg sad med min tromme. Det, som jeg kunne give de unge kvinder, var råd til at arbejde med frygten, og hvordan vi kan slippe, hvad alle andre tænker, og hvordan man kan bane vejen til at kunne forfølge og efterleve sin passion.”

Hun lagde vægt på, hvor afgørende frihed og fællesskaber har været for hende:

“Det er friheden, der udvikler os, og intet kan eksistere og udvikle sig uden friheden. Det kvindelige rum i den arabiske kultur er der, hvor man slipper alt, og man har et fællesskab om musik og dans, og at kunne snakke åbent om alt. Når der bliver spillet musik skulle man tro, at de havde drukket meget og var fulde, men de drikker jo ikke. De er bare virkelig gode til at give slip og udtrykke sig. Man taler højt for at blive hørt, og der er meget mod. Men det er kun i kvinderummet”

“Der har ikke været andet end kvindelige fællesskaber. Det er de eneste fællesskaber, jeg kendte til fra min opvækst i Gellerup. Hvad jeg har lært af de kvindeselskaber er at give slip. Sådan vil jeg gerne leve mit liv generelt og være tro mod mig selv og slippe og være fri - ikke kun i kvindesalonen.”

De unge kvinder har fået mod og anerkendelse

For langt de fleste af de unge kvinder var det en uvant oplevelse at skulle ind på et museum. Flere var i tvivl, om de overhovedet havde lyst, de var usikre på hvad for noget tøj, de skulle have på, og om kunstformidling var noget for dem. På den anden salon kunne man se en stor udvikling, for da følte de unge kvinder sig meget mere hjemme og trygge på museet, og de havde selv taget deres egen kunst med for at vise til de andre. En af kvinderne sagde, efter de to saloner:

“Jeg har fået mere mod til at snakke højt. Før når jeg skulle vise nogle ting jeg er god til, begyndte jeg at tvivle og synes at andre er bedre end mig. Men jeg har fundet ud af, at vi er allesammen gode på hver vores måder. Jeg er bare mig, og det er accepteret.”

De to værter, Geeti Amiri og Simona Abdallah er enige om, at saloner som disse er enormt værdifulde for både gæster og museum. De håber begge, at der vil opstå flere lignende projekter på andre institutioner:

“DET, SOM JEG KUNNE GIVE DE UNGE KVINDER VAR RÅD TIL AT ARBEJDE MED FRYGTEN, OG HVORDAN VI KAN SLIPPE HVAD ALLE ANDRE TÆNKER.”

“Salonens kerne er, at der bliver skabt et rum, hvor alle møder hinanden fuldstændig ligeværdigt. Det har været opløftende at se, at det kan man også godt gøre med unge kvinder, der ikke er den gængse Hirschsprungske gæst. Alle kan komme ind her og få et indtryk. Det skal man tage ved lære af som enhver anden institution.”

- Geeti Amiri

OO HVAD JEG HAR LÆRT AF DE KVINDESELSKABER ER AT GIVE SLIP. SÅDAN VIL JEG GERNE LEVE MIT LIV GENERELT OG VÆRE TRO MOD MIG SELV OG SLIPPE OG VÆRE FRI. OO

“Jeg håber, der vil være flere projekter som dette med kvindelige pionerer, hvor de netop har mulighed for at komme ud og vise hvad de kan. Det synes jeg kun er noget, de fortjener - at blive set og hørt”

- Simona Abdallah

Der er således bygget bro fra et traditionelt kunstmuseum til en gruppe af nye museumsgæster. Broen blev bygget ved hjælp af et hold af aktører med de rette kompetencer og ved at være villig til at lave kunstformidling på andres præmisser. Det har først og fremmest krævet mod, dels fra museet til at gå i dialog med fremmede brugere og til at dele ansvar med andre aktører, men i særdeleshed også fra de unge kvinder, der for første gang skulle træde ind på et museum og dele ud af sig selv. Et sådant projekt lykkes kun ved hjælp af bløde værdier som omsorg og empati.

Om projektet siger direktør for Den Hirschsprungske Samling, Gertrud Oelsner:

“Den Hirschsprungske Samling og kunsten skal være for alle. De unge minoritetsetniske kvinder er en brugergruppe, som vi kun i mindre omfang har haft fat i. Med ‘Kvindelige pionerer’ ønsker vi at række ud mod netop disse unge kvinder, der står i samme tærskelposition, som flere kvindelige kunstnere gjorde i årene omkring år 1900. På de nyligt afholdte saloner har vi været vidne til unge piger og kvinder, der modigt deler ud af deres liv og deres kunst, og vi er blevet mange erfaringer rigere i forhold til, hvordan vi fremadrettet skal møde denne vigtige brugergruppe”.

Til efteråret kommer de sidste saloner i projektet. **■**

Projektpartnere: Den Hirschsprungske Samling, Turning Tables Danmark, MinoDanmark, Geeti Amiri, Simona Abdallah, Sara Omar, Center for Kunst og Interkultur.

VI VOKSER MED VORES PUBLIKUM

LOGIN KOCHISHKI, STIFTER OG CHEF FOR
D-FESTIVAL, DOJRAN MAKEDONIEN



Login Kochishki
Stifter og chef
D-FESTIVAL, DOJRAN
MAKEDONIEN

I et land, hvor befolkningen ikke har adgang til international kunst og kultur af høj kvalitet, er der mange broer, der skal bygges. D-Festival i Dojran, Makedonien er et eksempel på en festival, der skaber enorme sociale forandringer i et ellers fattigt samfund. Nøglen til succesen for festivalen er en kombination af kærlighed, integritet, kvalitet og billige priser.

Alle vokser op, men mit land vokser ikke op, som vi ellers har drømt om i de sidste 30 år. Makedonien er et lille land med en befolkning på 2 millioner mennesker, og alligevel kan politikerne ikke få det til at fungere eller give nogen løfter. Jeg har aldrig stemt ved et valg, fordi jeg aldrig har fundet en kandidat der er min støtte værdig. Folk her mener, at de er de bedste til alt, at vi har de bedste sportsstjerner og sangere, at vi skal være stolte på grund af Alexander den Store, og at vi ikke behøver at vokse op, ændre os selv eller åbne vores sind for nye ting. Jeg er uenig. Min bedstefar sagde altid, at når du taler et sprog, så har du et hoved, bare forestille sig, hvor smart du vil være med flere sprog i dit hoved.

For 11 år siden besluttede jeg at starte D Festival, som i dag er den største sommerfestival i landet, der ligger ved Dojran-søen ved grænsen mellem Grækenland og Bulgarien. Dojran er en lille by med kun 3-500 indbyggere. Folk der er ikke rige, men har de bedste smil, vittigheder og positiv energi i hele landet. De har stadig ofte problemer med elektricitet, vand, varme, veje osv., men jeg tror virkelig på mentaliteten hos disse fredelige mennesker, deres gæstfrihed og den smukke beliggenhed og natur.

Det er den korte historie om festivalen, som er en 3-dages festival med omkring 10-15.000 mennesker om dagen. Vi opfører shows med internationale og lokale musikere af høj kvalitet, sportsbegivenheder, workshops, teater, paneler, filmvisninger, ngo-messer og en masse kunst. Vi inviterer organisationer til at bidrage med det, de ønsker at tale om og præsentere sig selv for, f.eks. grøn energi, LG-BTQ-rettigheder, hvordan man håndterer en overdosis osv. Vi er den eneste festival i Makedonien med et campingområde, 7 scener, 3-dages program, så folk kan komme og bo her, have det godt og være fri i 3 dage hver sommer.

00 DENNE FESTIVAL ER MIN DRØM. JEG ØNSKER AT GIVE NOGET TIL MIT LAND OG VOKSE OP MED MIT PUBLIKUM. JEG ER FAN AF MUSIK OG KULTUR OG FESTIVALER OG LEVER I FRED - DET ER BARE NOGET DER LEVER INDE I MIG. 00

Drømmen om Dojran

Denne festival er min drøm. Jeg ønsker at give noget til mit land og vokse op med mit publikum. Jeg er fan af musik og kultur og festivaler og lever i fred - det er bare noget der lever inde i mig. Jeg afsluttede ikke en universitetsuddannelse, jeg var ikke den bedste i skolen, men jeg udfordrer altid mig selv og sætter altid målet længere og længere væk.

Dojran ligger tæt på den græske og bulgarske grænse ved Dojran-søen, og det giver mig inspiration og en vision om, at vi måske kan lave bedre

00 DOJRAN LIGGER TÆT PÅ DEN
GRÆSKE OG BULGARSKE GRÆNSE VED
DOJRAN-SØEN. OG DET GIVER MIG
INSPIRATION OG EN VISION OM, AT VI
MÅSKE KAN LAVE BEDRE BROER MED
VORES NABOER. 00



broer med vores naboer. De økonomiske standarder i Makedonien er ikke ret høje, på listen over de fattigste lande i EU er vi helt sikkert tæt på toppen, så vi har altid været nødt til at tænke på lave billetpriser. Folk har ikke så meget tid eller mulighed for at se alternativ og international kunst, så vi ønsker at bringe det til området.

00 VI ØNSKER AT BLIVE VOKSNE,
AT ØGE VORES KAPACITET OG
HAVE NOGLE HØJE STANDARDER
MED DET VI GØR. 00

I Makedonien er mentaliteten, at "hvis du ikke ønsker problemet, skal du ikke bede om tilladelse og bare gøre det alligevel". Sådan ønsker vi ikke at være, vi ønsker at være professionelle og gøre alt på et højere niveau fra sundhed og sikkerhed til lyd og lys osv. Vi forsøger at bringe alt det bedste fra vores land til denne lille by alt. Det gør det vanskeligere, men det er det, vi ønsker. Vi ønsker at blive voksne, at øge vores kapacitet og have nogle høje standarder med det vi gør.

Med denne festival vil jeg bevise, at det er muligt at lave et sted, hvor du har det godt uden at have brug for udenlandsk hjælp, hvor der ikke er behov for at være en politisk pussycat for at gøre dine drømme til virkelighed. Vores virksomhed har andre måder at tjene penge på. Med denne festival er det stadig ikke muligt, men vi græder ikke. Vi lever, og hvert år er vores program stadig bedre, vores organisation mere massiv, der kommer flere scener og kunstnere til, så vi er en lykkelig familie. Forestil dig bare, festivalbilletter koster 10 euro for 3 dage, herunder lejr og et pas til alle scener, mens øl i lejreområdet koster mindre end en euro. Det er stadig ren kærlighed. Vi dyrker D-Festival med så meget kærlighed. Jeg ved ikke hvordan, men vi formår på en eller anden måde at overleve og blive mere modne hvert år. Vi ønsker at give dem en festival, hvor folk kan glemme alt om problemer og politik og have nogle gode dage her i Makedonien.

Publikumsanalyse hjælper til at vokse med publikum

Jeg vil ikke bare tale om at bygge broer men rent faktisk have gode relationer til mennesker og organisationer. Den måde, vi gør det på, er at lære vores publikum at kende og forsøge at fremme forskellige områder. Her er nogle eksempler:

Efter 10 år er vi begyndt at se flere og flere besøgende fra nabolandene: serbere, grækere, bulgarske og albanske. Siden festivalen er blevet så populær, er hele området - som ligger uden for hovedvejen gennem landet - blevet vigtigt for turister. Vi forsøger at vise byen og naturen, de gode priser og lækker mad. Vi har aldrig lavet nogle store kampagner for festivalen, fordi vi tror på mund til mund (læs: vi har ikke budgettet til det). For første gang vil der i år være udenlandske frivillige på festivalen, og det er jeg meget glad for. Vi tror på mangfoldighed i sprog



00 JEG VED IKKE HVORDAN, MEN VI FORMÅR PÅ EN ELLER ANDEN MÅDE AT OVERLEVE OG BLIVE MERE MODNE HVERT ÅR. VI ØNSKER AT GIVE DEM EN FESTIVAL, HVOR FOLK KAN GLEMME ALT OM PROBLEMER OG POLITIK OG HAVE NOGLE GODE DAGE HER I MAKEDONIEN. 00

og musik. Det giver en god stemning til festivalen, og vi er ved at blive en rigtig international festival.

Da vi i starten organiserede paneldiskussioner om forskellige emner, dukkede de unge slet ikke op, så det næste år sætter vi telefonopladere midt i panel- og workshop områderne, så når folk skulle oplade deres telefon, kom de også til at lytte, og så begyndte folk at blive mere involveret og tale med om emnerne.

Ligesom os bliver vores publikum ældre, og de gider ikke nødvendigvis at campere i et telt, så vi forsøger at give bedre indkvarteringsmuligheder og invitere dem til at medbringe deres egne campere, så de ikke skader ryggen. Det interessante er, at byen i de sidste 10 år er vokset op sammen med os. Hvert år bygges nye hoteller, huse og markeder.

D-festivalen har et meget godt ry. Vores motivation er kærlighed, og vi har bevaret en høj integritet ved ikke at blive kommercielle eller politiske. Vi forsøger at arbejde med det lokale turistbureau og promovere vores festival som et nyt turistmål. Non-profit organisationer kommer her også og holder foredrag, events og shows, og publikum kommer i alle aldre fra hele landet og fra udlandet.

De eneste, der ikke støtter os, er politikerne. De anerkender os ikke, fordi vi ikke er deres stil. Vi ved, vi ikke kan forvente noget, og vi skylder dem ikke noget. Vi er ikke bare 10.000 idioter, vi giver faktisk kultur til mennesker og turisme til byen. Kultur er også en del af livet, og det forstår politikerne ikke. Måske kun før valget, men den leg leger vi ikke!

Til sidst vil jeg dele en historie om, hvordan jeg kan lide at bygge broer: Makedonien er et ortodokst land, kirken er meget konservativ og streng. Jeg plejede at sige til min kone, at jeg kun ville forlade denne ustabile branche, når jeg opfyldte min drøm om at organisere et show i en kirke. Så for fem år siden fandt jeg en lille kirke i Dojran, der tillod os at lave et program! Min kone spurgte mig så, om jeg var færdig, men jeg sagde nej. Målet blev lavet om til den største kirke i Skopje. Nu har jeg en mission om at åbne en kirkeport for lidt kultur. ■

00 VI TROR PÅ MANGFOLDIGHED I SPROG OG MUSIK. DET GIVER EN GOD STEMNING TIL FESTIVALEN, OG VI ER VED AT BLIVE EN RIGTIG INTERNATIONAL FESTIVAL. 00

Login Kochishki. Promotor, A&R og labelmanager, event / party arrangør, booking agent og udgiver, ja Login har været aktiv i musikindustrien de sidste 20 år. Han er grundlægger og direktør på de største makedonske musikfestivaler Taksirat, D Festival, Pivolend, Green Beach Festival og Aqua Park Festival.

KULTUR SOM EN SAMLENDE KRAFT



Hvor ofte tager vi som museer vores selvforståelse og dermed samfundsrolle til et grundigt eftersyn? Kan vi opfylde et reelt behov hos dem, der ikke plejer at træde ind i vores nøje indrettede bondestuer eller gå op ad vores monumentale trapper eller ligefrem vælger os fra?



Jesse-Lee Costa Døllerup
Formidlingsinspektør
MUSEUM VESTSJÆLLAND

At gribe nye brugere midt i en fælles rejse

Med det evigt stigende fokus på besøgstal og kulturens "underholdningsværdi" risikerer vi, at mere borgernære sociale- og uddannelsesmæssige museumsindsatser ryger for langt ned på prioriteringslisten. Ved at inkorporere et større samfundsmæssigt ansvar på flere sociale områder i den organisatoriske DNA, kan museerne bevæge sig væk fra flygtige engangsforestillinger over til mere bæredygtige formater. Brobyggende formater med stærke fundamenter, der lægger op til kontinuerlig kontakt mellem museet og borgere, der ikke normalt frekventerer museer.

I de to følgende cases fra Museum Vestsjællands partnerskabsprogram sker kontakten mellem museet og brugerne i krydsfeltet mellem uddannelsesindsatser og brobyggende sociale opgaver. Begge samarbejder er fastforankrede og årlig tilbagevendende på museets besøgssted, Slagelse Museum. En stor faktor i formaternes bæredygtighed er, at de har formået at opfylde et reelt behov hos deltagerne. Museet griber deltagerne midt i en fælles rejse, og museumsforløbet er integreret i strukturer, der er en del af deltagerens eksisterende hverdag. Fælles for begge af de følgende cases er, at museet har forsøgt at facilitere borgerdrevne processer, hvor kultur, historie og det fysiske museumsrum agerer som en slags fælles tredje, som giver deltagerne en relevant fælleshed, de kan samles om.

00 VED AT INKORPORERE ET STØRRE SAMFUNDSMÆSSIGT ANSVAR PÅ FLERE SOCIALE OMRÅDER I DEN ORGANISATORISKE DNA, KAN MUSEERNE BEVÆGE SIG VÆK FRA FLYGTIGE ENGANGSFORESTILLINGER OVER TIL MERE BÆREDYGTIGE FORMATER. 00

At bygge broer på tværs af sprog og tilværelser - Den interkulturelle café på Slagelse Museum

Hvordan stiller man op som nyuddannet pædagog, når man for allerførste gang skal indgå i dialog om vigtige emner såsom skole-hjemssamarbejde eller elevtrivsel med en borger fra en anden kultur og som måske har begrænsede sprogfærdigheder på dansk? Hvordan navigerer man som nytilkommen borger i det komplekse danske samfund med et hav af nye regler, traditioner, processer og fællesskaber, som det forventes, at man hurtigt forstår og deltager i? Disse to konkrete behov fra vores brugere kommer stærkt i fokus under Museum Vestsjællands interkulturelle café forløb. Forløbet er blevet afholdt to gange om året siden 2019.

Forløbet sker i samarbejde mellem museet, pædagogstuderende fra Professionshøjskolen Absalon i Slagelse og sprogkursister fra Slagelse Sprogcenter. De pædagogstuderende og sprogkursisterne deltager i hver deres intensivuge på museet med fokus på kulturbegrebet, andetsprogstilegnelse, interkulturalitet og tværprofessionelt samarbejde.

00 MUSEER HAR POTENTIALE
TIL AT UDVIDE DERES ROLLE
TIL ET "CIVIC SPACE"-
BORGERNES HUS 00



de. Forløbet kulminerer i en interkulturel café på museet, hvor de to grupper mødes og afholder samtalecaféer, som de har forberedt for hinanden. Omdrejningspunktet for caféen er deltagernes medbragte genstande, billeder og fortællinger, som afspejler noget de gerne vil dele om deres kultur og/eller opvækst. Alt fra bedste-

mors kaffestel til verdensarv kommer i spil. Genstandene og billederne sættes sammen som små personlige "udstillinger" og bliver til samtalestykker. De åbner for en dialog mellem deltagerne som oftest starter med hverdagsemner som kultur og madtraditioner og har udviklet sig i utallige retninger i løbet af sessionen til mere personlige emner, herunder religion og tro, flugten fra krigen i Syrien eller stress og angst under studietiden m.m.

Hvis man nogensinde har bosat sig i et andet land i en længere periode, kender man den værdifulde erkendelsesrejse det er at opleve sin hjemmekultur udefra. I de pædagogstuderendes tilfælde er der ofte ganske få, som kommer til museumsforløbet med en sådan oplevelse i bagagen. For at styrke deltagernes interkulturelle kompetencer arbejder vi under hele forløbet med at skabe en opmærksomhed på det filter vi hver især anskuer verden igennem, formet af vores individuelle livserfaringer og af de kulturelle og samfundsmæssige rammer vi er opvokset i. En vigtig oplevelse, som altid bemærkes af de studerende, er at se den danske kultur gennem andres øjne i dialog med kursisterne.

Museumsrummene og et fokus på kulturmøder og interkultur skabte grobund for relevant dialog mellem disse to grupper af borgere, som har manglet et passende forum. Med kulturen i fokus og ugens viden i bagagen kan deltagerne stille hinanden spørgsmål og tale frit uden de arbejdsroller og magtpositioner, som opstår, når man normalt står overfor hinanden ude i samfundet fx i en pædagog-forælder dynamik. For kursisterne har det at dele livsfortællinger bygget bro mellem flere verdener. Den verden, de kommer fra og den, de er flyttet til og er i gang med at udforme. Med kultur sat i spil som praksis - noget, der skabes i fællesskab gennem dialog - er deltagerne ofte overraskede over hvor meget mere, der binder dem sammen end adskiller dem.

OO OMDREJNINGSPUNKTET FOR CAFÉEN ER DELTAGERNES MEDBRAGTE GENSTANDE, BILLEDER OG FORTÆLLINGER, SOM AFSPEJLER NOGET DE GERNE VIL DELE OM DERES KULTUR OG/ELLER OPVÆKST. ALT FRA BEDSTEMORS KAFFESTEL TIL VERDENSARV KOMMER I SPIL. OO

Smeden kan mere end sit fadervor - Håndværkerelever på Slagelse Museum

I 2019 startede dialogen mellem Museum Vestsjælland og Zealand Business College om et partnerskabssamarbejde for samtlige hold 1. års elever på de håndværksmæssige og tekniske uddannelser. Part-

00 MÅSKE ER DET PÅ TIDE, AT VI
OMTALER SOCIALE OG BROBYGGENDE
TILTAG PÅ KULTUROMRÅDET SOM EN
"TVINGENDE NØDVENDIG" DEL AF
VORES PRAKSIS, SÅ VI KAN REALISERE
MÅLET OM AT VÆRE TIL FOR ALLE. 00



nerskabet skulle give gensidig læring. Forløbet skulle lære eleverne "hvem de står på skuldrene af", bidrage til udvikling af deres faglige stolthed og give dem en forståelse af deres plads i en rig del af vores fælles kulturarv. Som et lokalmuseum for håndværk og industri ville Slagelse Museum gerne have styrket forbindelsen til kommende håndværkere, og samtidig udvikle sin viden om de nuværende uddannelsesformer. Samarbejdet skulle også bidrage til museets indsamling af nutidig viden, som bliver til fremtidens historiske viden.

Forløbet Lærling, svend og mester kører nu på tredje år på Slagelse Museum. Under læringsforløbet bliver håndværkets historie, traditioner og eftermæle sat i spil som et samlende punkt. Deltagerne bliver aktiveret gennem en række værkstedsaktiviteter, holdkonkurrencer og skal sammen løse historiske og nutidige dilemmaer, som relaterer sig til håndværkshistorien. Når eleverne har bestået disse forskellige "prøver" afsluttes forløbet med en reenactment af en "behøvling", en gammel tradition, der har været brugt til svendeindvielsen af snedkere. En heldig deltager inviteres op på museets høvlebænk og ved hjælp af overdimensionerede værktøjer og klassekammeraterne i rolle som Oldermanden, Pfaff m.m. bliver den "ubehøvlede barkede kævle til en smuk og stærk søjle".

OO EN VIGTIG OPLEVELSE, SOM
ALTID BEMÆRKES AF DE
STUDERENDE, ER AT SE DEN DANSKE
KULTUR Gennem ANDRES ØJNE I
DIALOG MED KURSISTERNE. OO

Fra samarbejdets opstart blev vi gjort opmærksom på, at nogle af eleverne kunne have svært ved at se pointen i at besøge et museum, som en del af deres uddannelse og ikke var blege for at sige det. Det oplevede vi både hos nogle elever og undervisere fra uddannelsen, men vi gjorde hurtigt op med de forestillinger, deltagerne havde om det "typiske" museumsbesøg. Her var det nødvendigt at fokusere på, hvordan vi, en formidler, en faginspektør og en håndværker, bedst kunne kombinere vores fagligheder i museumsrummet for at kunne bygge broer til disse nye brugere og opfylde et reelt behov hos dem.

Forløbene skulle gribes an med en aktionslærende tilgang. Vi undersøger løbende vores didaktiske tilgang, og de måder kulturarven blev sat i spil på. Deltagerne skulle gå fra museet både opmærksomme på og stolte af at være en del af en større fortælling, som ikke blot er et historisk nedslagspunkt, men har sat spor i vores sprog og har haft afgørende betydning for, hvordan vores samfund ser ud i dag.

Evalueringerne viste, at deltagerne oplevede noget, de ikke havde forventet fra et museum. Særlig positivt var den fælles oplevelse af at være ude sammen og løse nye slags opgaver, også med nogen som de ikke plejede at arbejde sammen med. Samarbejdet skulle vise sig

at være en god brobygger på flere leder. Under disse forløb var det de sociale og trivselsmæssige udbytter, som overraskede mest og bragte kulturarvens potentiale som en samlende kraft for alvor til syne. Forløbets aktiviteter og indhold var gode til at ryste eleverne sammen, og besøget fungerer nu også som en slags teambuilding dag for eleverne. Forløbet har også bidraget til en større følelse af samhørighed for eleverne på tværs af de forskellige uddannelsesgrene, hvor der indimellem kan opstå fejlagtige forestillinger om hinanden.

OO DELTAGERNE SKULLE GÅ FRA MUSEET BÅDE OPMÆRKSOMME PÅ OG STOLTE AF AT VÆRE EN DEL AF EN STØRRE FORTÆLLING, SOM IKKE BLOT ER ET HISTORISK NEDSLAGSPUNKT, MEN HAR SAT SPOR I VORES SPROG OG HAR HAFT AFGØRENDE BETYDNING FOR, HVORDAN VORES SAMFUND SER UD I DAG. OO

"Sympatiske projekter" er tvingende nødvendige

Museer har potentiale til at udvide deres rolle til et "civic space"- borgernes hus. Med kulturen som en fælles tredje kan museerne være katalysator for at danne ligeværdige fora, hvor nye brugere kan være med til at opdage og udforme nye positive fællesskaber og narrativer om sig selv og deres lokalsamfund.

Når det omhandler museumsprojekter af social karakter, møder jeg ofte spørgsmålet: "Prøver du ikke at lave det arbejde som i virkeligheden er andres ansvar?" Til det stiller jeg følgende spørgsmål: Hvorfor fortsætter vi med at tænke i "tilladte handlinger" på kulturområdet? Kunst og kultur har en universel kraft og hører ikke kun til et bestemt samfundslag.

Jeg har flere gange i løbet af min museumskarriere hørt museumsprojekter af sociale eller brobyggende karakter omtalt som "sympatiske projekter". Måske er det dog på tide, at vi omtaler sociale og brobyggende tiltag på kulturområdet som en "tvingende nødvendig" del af vores praksis, så vi kan realisere målet om at være til for alle. /

Jesse-Lee Costa Dollerup er formidlingsinspektør på Museum Vestsjælland og arbejder med undervisning, udvikling, outreach og projektledelse. Jesse-Lee er cand.mag. i moderne kultur og kulturformidling med en tværfaglig akademisk baggrund indenfor assyriologi, kunsthistorie, lingvistik og andetsprogstilsegnelse fra Danmark, Frankrig og USA. Jesse-Lee har flere års erfaring inden for museumsformidling, andetsprogsdidaktik og med interkulturelle projekter på museumsområdet. Siden 2015 har hun stået i spidsen for udviklingen af Museum Vestsjællands partnerskabsprogram med skoler og videregående uddannelser.

HØR EUROPAS STEMME



Maya Weisinger

Community engagement
specialist og
projektkoordinator
CULTURE ACTION EUROPE

Den længe ventede konference om Europas fremtid blev officielt lanceret 9. maj 2021, hvor initiativet til at inddrage de europæiske borgere i samtalen om EU's fremtid blev iværksat. I et hidtil uset fælles samarbejde har Europa-Parlamentet, Det Europæiske Råd og Europa-Kommissionen udviklet en konference for at kunne lytte til europæernes diskussion om udfordringer og prioriteter og for at udstikke retningslinjer for den fremtidige politiske beslutningstagning.



Konferencen om Europas Fremtid er den første store paneuropæiske demokratiske øvelse, som på mange måder er blevet muligt pga. en flersproget digital platform. Her har EU borgere mulighed for at sende indlæg med anbefalinger, som bliver tilgængelige på alle medlemsstaters sprog. Anbefalingerne fra platformen bliver indsamlet og offentliggjort i løbet af konferencen. Emner, der indsendes på platformen, skal drøftes i borger- og conferencepaneler. I foråret 2022 drager arrangørerne af konferencen konklusionerne fra konferencens paneler og vejleder ud fra dem om Europas fremtid.

Ud over den digitale platform og de digitale paneler opfordrer folkene bag konferencen til, at man arrangerer lokale arrangementer rundt om i Europa for at drøfte relevante overvejelser mere indgående og skrive anbefalinger til platformen. Således blev projektet Amplify: Make the Future of Europe Yours til.

Amplify forstærker Europas stemmer

AMPLIFY: Make the Future of Europe Yours skal øge bevidstheden om konferencen og engagere marginaliserede og underrepræsenterede samfund i kultursektoren til at deltage. Projektet er repræsenteret i Danmark, Frankrig, Grækenland, Ungarn, Italien, Holland, Polen, Portugal, Rumænien, Slovenien, Spanien og Sverige. Amplify's vigtigste mål er at indsamle ideer og anbefalinger til kulturlivet i Europa. Projektet, der koordineres af Culture Action Europe, gennemføres på lokalt plan gennem medlemmer af Culture Action Europe-medlemmer (Hubs), der allerede opererer i og arbejder på de sociale, uddannelsesmæssige og kunstneriske tværsektorielle dele af kulturområdet.

OO AMPLIFY SIGTER IKKE MOD AT SKABE EN MONOLITISK STEMME FOR KULTUR I 12 LANDE, MEN I STEDET SAMLE EN SPREDNING AF FORSKELLIGE IDEER OG TILGANGE TIL FORANDRING, DER TJENER SOM GRUNDLAG FOR UNDERSØGELSE OG DEBAT. OO

I starten af projektet startede de nationale hubs en dialog omkring hvad det vil sige at være en "underrepræsenteret aktør". Det varierer nemlig afhængigt af konteksten i hvert land og landenes forskellige regioner. Amplify's overordnede kriterier for at definere underrepræsenterede samfund lyder sådan her:

- Kunstnere, kreative, kulturelle organisationer og projekter, der opererer i udkanten af den kulturelle sfære
- Personer, der møder forhindringer for at kunne deltage eller ikke har adgang til den kulturelle sektor



- Personer, der arbejder i på tværs af den kulturelle sektor og andre sektorer
- Stemmer, der er underrepræsenteret i mainstream diskurs og / eller er placeret i udkanten af mainstream fortællinger

De nationale hubs kan bruge disse kriterier til at udforme arbejdsgrupper, der ikke kun er diverse med hensyn til køn, etnicitet, alder og kompetencer, men også i selve kultursektoren. Amplify sigter ikke mod at skabe en monolitisk stemme for kultur i 12 lande, men i stedet samle en spredning af forskellige ideer og tilgange til forandring, der tjener som grundlag for undersøgelse og debat.

De nationale hubs skal afholde listening-sessions med deres arbejdsgrupper

Hvert Hub har kortlagt initiativer, organisationer og/eller mæglere i deres respektive lande med særligt fokus på underrepræsenterede aktører og/eller dem, der er mindre tilbøjelige til at deltage i EU's dialoger og aktiviteter. Arbejdsgrupperne mødes for i fællesskab at skrive et indlæg til konferencens digitale platform forud for konferencens paneler og møder, der afholdes i oktober og november.

Amplify er et kommunikationsprojekt, der fungerer som et indledende skridt inden for et større inkluderende initiativ. Den 7. september 2021 lancerer Amplify en kampagne for at sætte fokus på at lytte og vigtigheden af, at der afsættes ressourcer i enhver institution til bottom-up-initiativer i samfundet. Når arbejdsgrupperne har indsendt deres anbefalinger i oktober, vil næste fase af Amplify-kampagnen gå i gang. I den fase fokuserer vi på de vigtigste spørgsmål og ideer, der kom fra hver gruppes anbefalinger. Det vil udmunde i en levende, paneuropæisk Hackathon, der både giver en scene til at fremhæve deltageres arbejde i løbet af projektperioden og giver en mulighed for at kommentere på konferencens konklusioner.

Et fælles europæisk Hackathon

Det europæiske Amplify Hackathon arbejder på to niveauer. En del af Hackathon-arrangementet består af lokale møder i hvert land. Den anden del er en direkte heldagsudsendelse for deltagerne i hvert projektland. Der vil løbende være workshops, forestillinger, interviews, profiler og meget mere fra hele Europa.

Ud over de anbefalinger, som hver hub har fremlagt på platformen, vil vi snakke om hvordan EU's politik kan udvikles på længere sigt for mere effektivt at tackle de udfordringer, som Europa står over for, her-


 Konferencen om
Europas Fremtid

under de økonomiske og sociale konsekvenser af COVID19-pandemien og oplevelser fra krisen.

Fremtiden skal formes nedefra

Selvom der findes mange borgerinddragende initiativer, er det stadig et faktum, at mange stemmer i hele Europa er ekskluderet. Amplify søger specifikt efter huller i kommunikationen og udfylder dem ved at skabe grobund for, at disse stemmer kan blive en del af Europas fremtid. Amplify forstærker den allerede eksisterende offentlige diskurs om, at der skal gøres mere for at skabe tilgængelige og inkluderende veje for marginaliserede mennesker, så de bedre kan være en del af kultursektoren i Europa.

Det er et centralt mål for konferencens bestyrelse, at Konferencen om Europas Fremtid virkelig er en bottom-up-tilgang, og at de europæiske borgers mangfoldighed er repræsenteret gennem hele processen. For at sikre, at dette mål nås, skal der lægges vægt på at bryde hindringerne for deltagelse for alle Europas borgere. Med aktiv lytning som en kerneværdi forsøger Amplify at forstærke betydningen af engagement på lokalt plan for at diversificere og skabe dybde i EU-ledede beslutningsprocesser. ■

Synspunkter, der kommer til udtryk i dette dokument, tilhører forfatteren og repræsenterer ikke nødvendigvis Europa-Parlamentets officielle holdning..



European Parliament

Co-Funded by the European Parliament

Maya Weisinger er specialist i samfundsengagement med særligt fokus på projekter med social retfærdighed og kunst. Hun er i øjeblikket projektkoordinator for Culture Action Europe.

Før sit arbejde og forskning i Europa arbejdede hun i ti år i non-profit-sektoren i USA med fokus på at bruge kunst og kreativitet til mangfoldighed, lighed og inklusion. Som community partnerships coordinator på Walker Art Center skabte hun en strategi med fokus på at nedbryde strukturelle barrierer, der traditionelt har marginaliseret farvede mennesker, indfødte og indvandrer-samfund og handicappede fra store kulturelle institutioner. Hun har en BA i amerikanske studier fra Macalester College i St. Paul, Minnesota og en Masters of Public Policy fra Willy Brandt School i Erfurt, Tyskland.

Vil du være med i det danske Amplify hub?

AMPLIFY

Make the future of
Europe yours

#CulturalDealEU

#TheFutureisYours

#TogetherEU

Er du blevet interesseret i Amplify og Konferencen om Europas Fremtid?

CKI er dansk partner i Amplify, og i september afholder vi to webinarer for det danske Amplify Hub, der i fællesskab skal skrive en anbefaling til Europa Kommissionen.

Det danske hub består af bl.a.

ALICE
Shahrazad
Turning Tables Danmark
Aspiranterne, Helsingør
Simona Abdallah
Mino Danmark
Rapolitics

Dansk Rødekors
Girls Are Awesome
Institut for menneskerettigheder
Tidsskriftet Forbindelser
Teater Opgang2
Pluralisterne
Salaam Film og Dialog

Du kan også melde dig til det danske Amplify Hub ved at [udfylde denne formular](#) 

FROM LISBON WITH LOVE

OM AT MØDES I MIDTEN

I denne klummeserie inviterer vi fremtrædende udenlandske aktører til at reflektere over vores emner. Her er det Inês Bettencourt da Câmara fra Lissabon, der skriver om museumsmægling. Inês er medstifter af den portugisiske organisation Mapa Das ideias, der specifikt arbejder med museumsmægling i Portugal og Europa.



**Inês Bettencourt
da Câmara**

Medstifter
MAPA DAS IDEIAS I
LISSABON

Vicedirektør
CULTURE ACTION EUROPE



Vi mødes i midten. Det virker så simpelt, og det er en sætning, der bliver gentaget ofte! Når det bruges, handler det som oftest om at gå på kompromis og nå til enighed.

Jeg tænker på det helt modsatte, når jeg tænker på potentialet i museums-mægling og at bygge broer mellem mennesker, arv, følelser og viden. Kompromis og konsensus er ikke det idéelle grundlag for arbejde inden for uddannelse og mægling. Det sænker kvaliteten af resultatet, når der sigtes mod midten. Men 90% af arbejdet på et museum handler om at pleje og opbygge relationer med de mennesker, der nyder museet, dets samlinger og tilbud. Er det så en selvmodsigelse? Nej, det tror jeg ikke. Vi bør være villige til at skabe trygge rum til at have ophedede diskussioner. At anerkende hinanden i vores forskelle, dog i en empatisk og respektfuld kontekst. Vi kan bruge humor, anekdoter og stilhed til at mægle et forhold mellem en besøgende og vores museumssamling.

Museumsmægling handler om at forbinde flere lag af mening, følelser og værdier. Det udnytter det unikke ved museumsarkitekturen, hvori tid bliver til rum. Det har sit eget tempo og sine egne regler, der får os til at rejse i tid og gennem de materialer, teknikker og historier, der er bevaret i udstillingerne.

Museer handler om medborgerskab og om ambitionen om at række ud. Så når vi planlægger en aktivitet - et besøg, en workshop, en online præsentation - skal vi tænke over, hvorfor og på hvilke præmisser vi gerne vil række ud. Er det et skingert råb, der gør rummet tavst med information? Eller er det en åbenhjertig samtale, hvor vi aktivt lytter og lærer af vores besøgende? Husk på, at jeg ikke dermed forsvarer alt, hvad alle siger om konspirationer om samlingerne. Jeg taler om empati, hvor vi kan imødekomme ubehag og uenighed — et sted, hvor vi anerkender og behandler store spørgsmål og fremmer en demokratisk diskussion.

Forestil dig disse hurtige diskussioner, der bevæger sig fra det ene objekt til det andet, der forbinder historier og meninger. Mange gange kan vi relatere det til vores eget liv og forventninger, især hvis mægleren opstiller en kontekst. Stilhed er også en meget vigtig del af mægling.

OO VI BØR VÆRE VILLIGE TIL AT SKABE TRYGGE RUM TIL AT HAVE OPHEDEDE DISKUSSIONER. AT ANERKENDE HINANDEN I VORES FORSKELLE, DOG I EN EMPATISK OG RESPEKTFULD KONTEKST. VI KAN BRUGE HUMOR, ANEKDOTER OG STILHED TIL AT MÆGLE ET FORHOLD MELLEM EN BESØGENDE OG VORES MUSEUMSSAMLING. OO

00 MUSEUMSMÆGLING HANDLER OM AT FORBINDE FLERE LAG AF MENING, FØLELSER OG VÆRDIER. DET UDNYTTER DET UNIKKE VED MUSEUMSARKITEKTUREN, HVORI TID BLIVER TIL RUM. DET HAR SIT EGET TEMPO OG SINE EGNE REGLER, DER FÅR OS TIL AT REJSE I TID OG GENNEM DE MATERIALER, TEKNIKKER OG HISTORIER, DER ER BEVARET I UDSILLINGERNE. 00



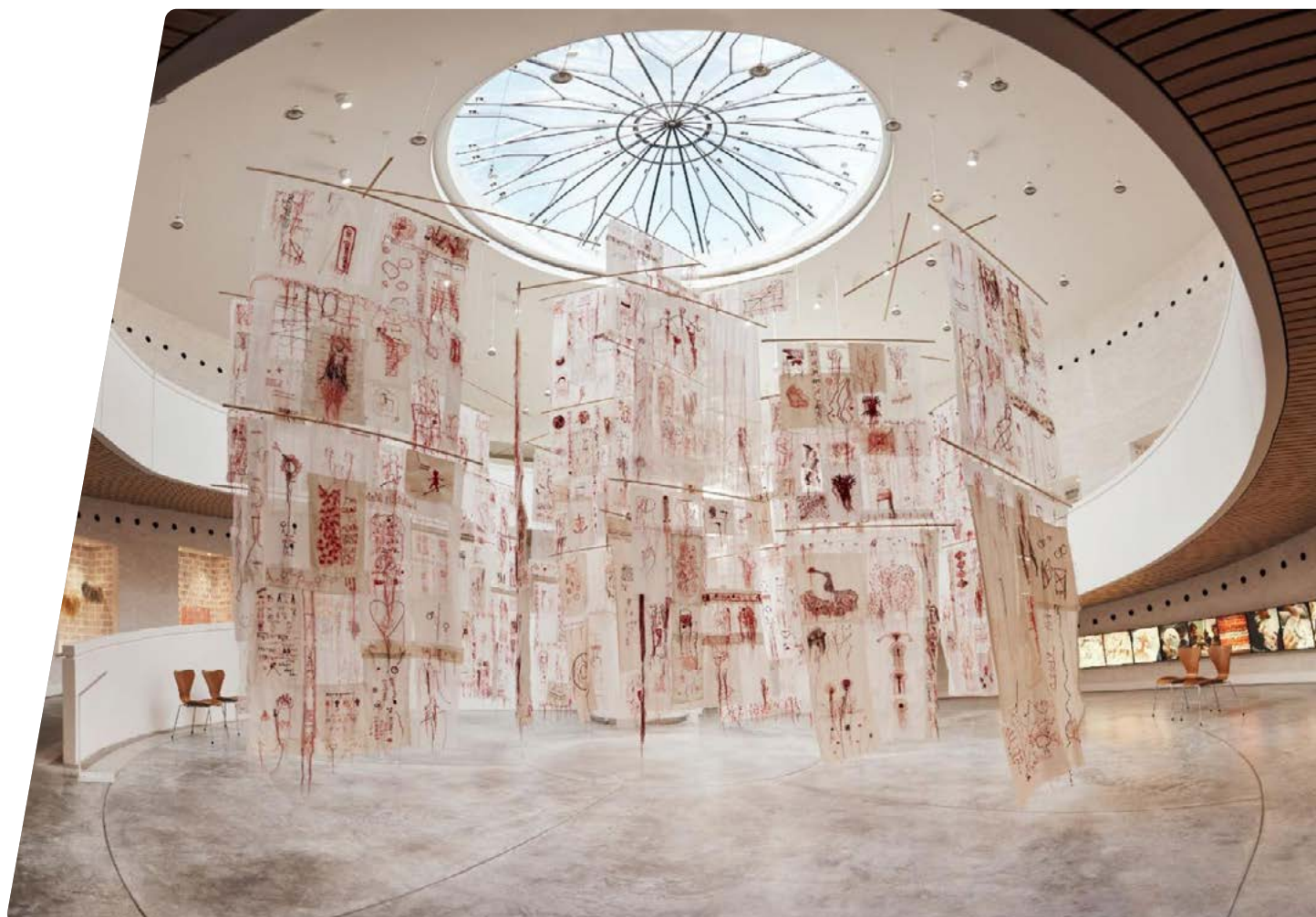
Nogle gange er det lige så vigtigt som en engagerende workshop. Vi ønsker at bygge broer, og nogle gange er vi nødt til at træde et skridt tilbage. Lad objektet tale for sig selv - i en blød, hemmelig hvisken som kun den besøgende forstår.

00 VI ØNSKER AT BYGGE BROER, OG NOGLE GANGE ER VI NØDT TIL AT TRÆDE ET SKRIDT TILBAGE. LAD OBJEKTET TALE FOR SIG SELV - I EN BLØD, HEMMELIG HVISKEN SOM KUN DEN BESØGENDE FORSTÅR. 00

Når vi anerkender uenighed og tillader stilhed, skaber vi de offentlige rum, der er afgørende for et demokratisk samfund. Demokrati handler ikke om en konsensus om den laveste fællesnævner, men om at opbygge en fælles fremtid ved at anerkende forskelle - baggrunde, værdier, forventninger og færdigheder.

Og hvilket bedre sted end et museum til det? ▮

Inês stiftede Mapa das Ideias sammen med Ana Fernambuco og Daniela Araújo i november 1999. Hendes aktivitet på Mapa das Ideias trives i overlapet af forskellige områder såsom uddannelse, mægling, marketing og ledelse inden for kultur, kulturarv og medborgerskab. Hendes primære fokus handler om markedsføring og projektudvikling, og hun er ansvarlig for den kreative afdeling samt konsulent- og forskningsafdelingen. Inês er aktiv som underviser både i akademiske og ikke-akademiske miljøer. Hun har været lektor ved Polyteknisk Institut i Tomar siden 2000. Hun blev for nylig udnævnt til formand for Culture Action Europe.



Fra udstillingen 'Grænseløse Sting'. Kunster: Iben Høj.

MØD DIREKTØREN

KAREN GRØN: TRAPHOLT ER BÅDE EN ATTRAKTION OG ET SAMFUNDSGODE



Karen Grøn
Direktør
TRAPHOLT
MUSEUM

Mød direktøren på Trapholt Museum. Karen Grøn har været direktør siden 2010, men har været tilknyttet museet flere år forinden, og da hun overtog museet, oplevede hun det nærmest som et "Titanic der havde vanskeligt ved flyde". Karen Grøn fortæller i dette interview om, hvordan hun har valgt at omstrukturere museet, så det både er et godt sted at arbejde og et godt sted for brugere og besøgende. Og som både er en attraktion og et samfundsgode.



Lyt til
artiklen

Karen: Da jeg blev direktør overtog jeg et museum som var i krise. Der skulle startes på ny, og jeg besluttede at lave en ny teamstruktur. Vores lille organisation på 24 medarbejdere havde en række søjler, som ikke spillede sammen omkring den samme sag. Jeg tænkte, at hvis man kunne bryde søjlerne, så ville man bruge mindre tid på at bekriige hinanden, og så kunne man måske bedre arbejde hen imod et fælles mål. Et af de redskaber, jeg har brugt i det arbejde på Trapholt, er at arbejde med 5 bundlinjer. Det er et strategisk redskab som gør, at vi får italesat en række af de opgaver, som vores meget forskellige tilskudsgivere giver os.

00 DA JEG BLEV DIREKTØR, VAR JEG MEGET OPTAGET AF AT LAVE ET MUSEUM MED ET VIRKELIG GODT ARBEJDSMILJØ, OG DERFOR HAR JEG EN ORGANISATORISK BUNDLINJE, SOM VI MÅLER PÅ. 00

Selvfølgelig er der en økonomisk bundlinje og en faglig bundlinje, ført an af staten og museumsloven - vi har samlinger, der skal registreres, vi laver forskning, og vi skriver os ind i en kunst- og designhistorisk fortælling. Der er en borgerbundlinje, som handler om hvilken betydning vi har for det samfund, vi er skabt til. Så er der en publikumsbundlinje, der handler om det kendskab, offentligheden har til museet, og så har vi en organisatorisk bundlinje, der er lidt min kæphest. Da jeg blev direktør, var jeg meget optaget af at lave et museum med et virkelig godt arbejdsmiljø, og derfor har jeg en organisatorisk bundlinje, som vi måler på. De 5 bundlinjer er en stor del af dagligdagen på museet. Når vi skal sortere i projekter, kan en spørge, 'Hvorfor skal vi gøre det, det tjener vi jo ikke nogen penge på?' Og en anden kan sige, at det gør vi for social impact, eller at det har betydning for fagligheden. Det er et navigationsværktøj til at diskutere de ting, vi laver. Hvis du ønsker at skabe noget og gøre en forskel, så har jeg svært ved at se hvordan man gør det, hvis ikke også man lever de værdier internt i organisationen. Jeg skal dog sige at det var ikke specielt nemt at lave en ny organisering. En ting er, at jeg i starten har en idé i mit hoved, men når man ansætter folk, har de et mindset fra andre museer. Derfor tog det flere år at implementere denne her organisation og at få bygget hele kulturen op. På den måde har jeg prøvet at lave en sammenhæng mellem den måde vi arbejder på og den måde, vi er overfor hinanden.

Astrid: Kan den måde i er organiseret indadtil også mærkes udadtil på publikum?

Karen: Det er lidt for meget en 1:1 måde at stille det op på. Men jeg tror, folk kan mærke, at det er et autentisk sted, de kommer. Jeg tror at folk kan mærke, at det er et sted, hvor alle er klar over vigtigheden af deres rolle, og at vores guider er lige så vigtige for publikums oplevelse som vores forskning og vores kommunikation og formidling. Jeg plejer at sige, at hierarkier opstår nedefra. Jeg måler det meget på, om alle kolleger føler sig som en del af det, at vi løfter det samme. Vi er en masse myrer,

00 MUSEET SAMMEN MED NATUREN ER TO PRIVILEGEREDE RUM, HVOR MAN KAN GÅ UD OG RESTITUERE OG OPLEVE OG TAGE TIL SIG OG REFLEKTERE UDEN AT NOGEN VIL SÆLGE NOGEN NOGET. DERFOR ER DEN BESØGENDE LIGE SÅ VIGTIG FOR OS SOM VORES DELTAGER. 00

der bærer et kæmpe blad. I de målinger jeg får, kan jeg se, at gæsterne oplever vores kolleger i front som kompetente og passionerede. Det kunne man jo ikke være, hvis ikke man følte sig anerkendt internt.

Astrid: Hvem er jeres publikum, og hvad er jeres strategi for at arbejde med dem?

Karen: Danske museer er karakteriseret ved, at en stor del af gæsterne er veluddannede kvinder på 50+, og af en eller anden uforklarlig årsag, så er der implicit i Danmark en idé om, at det er noget negativt, og det har jeg meget svært ved at forstå. Det er jo et åbent system. Den gruppe er karakteriseret ved at have tidsmæssigt, kognitivt og økonomisk overskud, det er mennesker, der går og fortæller, diskuterer og udvikler sig og har børn og børnebørn og venner, og er med til at skabe samtaler i samfundet. Så det er en gruppe, vi er meget glade for.

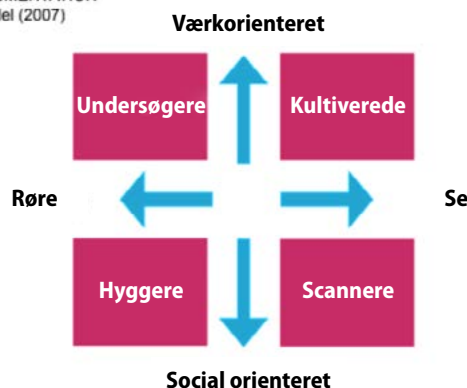
Så har vi en meget stor andel af gæster som ikke er mellem- eller højtuddannede, vi har faktisk dobbelt så mange erhvervsuddannede som andre museer, og det er et tal jeg er meget stolt over, fordi det fortæller mig, at museet taler til en bredere gruppe. Det fortæller også noget om, at det sted vi ligger, er i trekantsområdet i Region Syd, Danmarks lavest uddannede region. Vi er ikke et museum, der ligger i et smørhul i den kreative klasse, og det er noget af det, jeg synes er så fedt ved at arbejde på Trapholt, at det hverken er en turistdestination eller har et givet publikum fra starten. Vi er et museum for Danskere. I 2019 inden corona havde vi 100.000 gæster, hvor 50% er fra regionen, 20% fra Københavnsområdet og resten fra resten af Danmark, faktisk også lidt fra udlandet.

Så vi er virkelig et dansk museum for de mennesker, der bor i Danmark, og det er jo mange forskellige mennesker, og det betyder meget for museets selvforståelse. Jeg tænker, det har noget at gøre med, at vi siden 2015 har arbejdet mere og mere med deltagelse i sådan en grad, at det nu næsten er blevet museets brand. Jeg kan se udviklingen i, at vi i 2007 udviklede en segmenteringsmodel, som vi bruger til vores gæster.

Denne model er lavet på gæster på Trapholt. Det vi gjorde var, at vi lavede spørgeskema, og så filmede vi og interviewede gæster. Halvdelen af gæsterne var optaget af genstandene på museet, og den anden halvdel snakkede om det sociale

00 JEG PLEJER AT SIGE, AT HIERARKIER OPSTÅR NEDEFRÅ. JEG MÅLER DET MEGET PÅ, OM ALLE KOLLEGER FØLER SIG SOM EN DEL AF DET, AT VI LØFTER DET SAMME. VI ER EN MASSE MYRER, DER BÆRER ET KÆMPE BLAD. 00

Trapholt
SEGMENTATION
model (2007)



TRAPHOLT

rum. Den ene halvdel var glad for at røre og gøre og den anden halvdel ville allerhelst bare se, og ud fra det har vi så disse fire typer:

Undersøgerne er utrolig nysgerrige og interesserede og prøver alle vores pilfingerzoner og kigger på alle værker og læser alle tekster og er optagede af at få en masse ny viden.

De kultiverede har stor viden og interesse for kunst og design, de er inde for at se noget nyt og blive inspireret, blive bekræftet i den viden de har og tjekke om vi nu har gjort det ordentligt.

Scannerne er på museet for at socialisere og for at være et fedt sted sammen med andre mennesker, og at blive inspireret af at se farver og former og se på spændende og lækre mennesker.

Hyggere er mest på museet for at være sammen med andre for at have et sjovt rum at være sammen i, og som piller i alle vores pilfingerzoner og de interaktives vi har. Når man så spørger dem hvad udstillingerne handlede om, så ved de det egentlig ikke rigtig, men de havde det mega fedt.

Denne model bruger vi meget strategisk. Hver gang vi laver noget ved vi, at de her 4 typer skal tilgodeses. Til de kultiverede har vi de super flotte forskningsbaserede udstillinger, til scannerne har vi en skønhed, og til hyggerne har vi fx en bar af Arne Jacobsen fra 1929, hvor guiden kan stå og fortælle historier, og hvor vi serverer chokolade drinks, så der også er noget sanseligt at opleve. De her typer er meget levende, når vi taler besøgende.

00 EN DISKUSSION VI I STIGENDE GRAD ER BEGYNDT AT TAGE PÅ TRAPHOLT ER, HVORVIDT VI ER EN ATTRAKTION ELLER ET SAMFUNDSGODE. 00

Men den model har vi revideret. En diskussion vi i stigende grad er begyndt at tage på Trapholt er, hvorvidt vi er en attraktion eller et samfundsgode. Det er afstedkommet af den neoliberale kulturpolitik, der har været ført i mange år, hvor museer bliver italesat som attraktioner og ansatte blive italesat som sådan nogle fine nogle i et elfenbenstårn i stedet for at se os som et samfundsgode. Vi bliver målt på vores evne til at skabe omsætning og besøgende. Attraktionen har fyldt meget som den måde, man italesætter og ser på museer, men det er ikke sådan vi på Trapholt ser vores museum. Når vi laver de store udstillinger, så tænker vi selvfølgelig på, at vi skal være en attraktion, men vi tænker også på at stille de store spørgsmål. Vi har en serie af udstillinger, der handler om noget, der foregår i verden og de udfordringer vi har. I vores designserie tager vi fat i en stor designer, vi er optagede af, og spørger fx hvorfor Arne Jacobsen stadig er interessant. På Trapholt forsøger vi at ramme midt mellem attraktion og samfundsgode. Nogle museer går primært ef-

00 JEG PLEJER AT SIGE, AT HIERARKIER
OPSTÅR NEDEFRA. JEG MÅLER DET
MEGET PÅ, OM ALLE KOLLEGER FØLER
SIG SOM EN DEL AF DET, AT VI LØFTER
DET SAMME. VI ER EN MASSE MYRER,
DER BÆRER ET KÆMPE BLAD. 00



ter at være samfundsgode og nogle kører meget attraktion. Men kan man gå på en fin linje mellem de to? Det har vi arbejdet med en del år, og det har medført, at vi har udviklet en ny model, som vi kalder vores user-model.

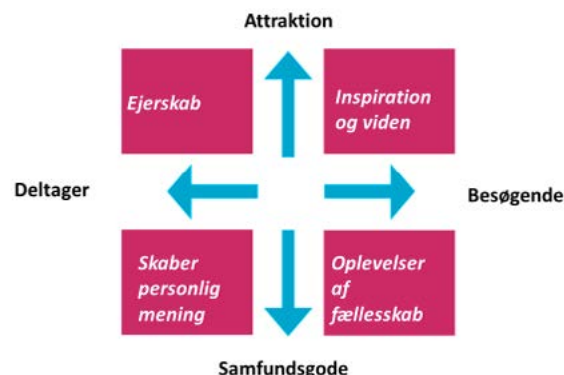
Astrid: I stedet for en segmenteringsmodel, så bliver det til brugere?

Karen: Det er stadig bare en segmenteringsmodel, men det er en anden måde at tænke. I stedet for at tale om 'besøgende', siger vi nu 'borgere i og omkring museet'. Derfor har vi nu det vi kalder brugere og i den anden ende den traditionelle besøgende, hvor de fire gæstetyper fra tidligere fortsat befinder sig. Besøgende er én måde at bruge museet og brugere er en anden måde. Begge måder har værdi. Der er museer, der helt har opgivet at lave udstillinger og kun arbejder med deltagelse, men det ville ikke være det rigtige for Trapholt. Det er ikke alle mennesker, der har glæde af at skulle ind og skabe og bidrage, der er også masser, der har brug for at restituere, perspektivere viden og opleve skønhed. Museet sammen med naturen er to privilegerede rum, hvor man kan gå ud og restituere og opleve og tage til sig og reflektere uden at nogen vil sælge nogen noget. Derfor er den besøgende lige så vigtig for os som vores deltager.

Astrid: Og hvordan arbejder I så med deltageren?

Karen: Siden 2015 har vi kørt nogle store participatoriske craft-projekter. Udgangspunktet for de projekter er, at vi med afsæt i noget folk er rigtig gode til - en eller anden form for håndarbejde eller håndværk - arbejder med en kunstner, ud fra et aktuelt emne. Formen er skabt på den måde, at vi har brug for deltagerens bidrag og deres individuelle streg. Vi har fx lavet et værk til genforeningen sidste år, der stiller spørgsmål til hvad grænser egentlig er for noget. Vi bad borgere om, under ledelse af tekstilkunstner Iben Høj, at definere og brodere deres personlige grænser. Det kunne være sociale, økonomiske, klima, alle mulige former grænser. Iben Høj havde defineret noget bestemt materiale og nogle bestemte farver, og så kunne folk bare gå i gang. Columbusægget er, at del-

Brugernes museum



OO MUSEET SAMMEN MED NATUREN ER TO PRIVILEGEREDE RUM, HVOR MAN KAN GÅ UD OG RESTITUERE OG OPLEVE OG TAGE TIL SIG OG REFLEKTERE UDEN AT NOGEN VIL SÆLGE NOGEN NOGET. DERFOR ER DEN BESØGENDE LIGE SÅ VIGTIG FOR OS SOM VORES DELTAGER. OO

tagerne får lov at udtrykke sig og vise deres meget høje niveau, men man kan også få lov som begynder. Der er en masse individualitet i værket, samtidig med at det indgår i en stor ramme, hvor de stykker stof, Iben Høj havde udvalgt, danner en form for gennemsigtig Dannebrogssflag, så der er en Dannebrogssundertone samtidig med at værket har en helhed. Det er et meget smukt værk. Det er et eksempel på et projekt hvor kunstner og deltager er afhængig af hinanden. Så mange individuelle deltagere havde haft svært ved at kunne skabe noget så smukt og helstøbt, hvis ikke de arbejdede sammen med en kunstner, der havde en overordnet vision, og vore kunstner kunne aldrig have skabt så stor variation og liv i værket, hvis ikke vores deltagere havde bidraget med deres personlige fortælling, interesse og sting.

Lige nu har vi et projekt, der hedder Tæt på træer, der handler om klimakrisen, der har kørt under nedlukningen i 2021. Her tager vi fat i naturkærlighed og får klimaproblematikken ind på en anden måde. Vi har bedt folk tænke over, om der er et træ som de bærer med sig, som betyder noget særligt for dem. Det gør, at folk bliver bevidste om, at vi faktisk har et følelsesmæssigt forhold til naturen. Vi beder folk om at filte et blad fra deres træ til en kunstig skov, der bliver 6 meter høj og 4 meter bred. Der er 740 borgere med i projektet. Kunstneren har valgt en efterårspalette af farver og formatet, men inden for det er der fri leg til at udtrykke sig og udfordre denne filtning. Idéen er den samme som altid. Hvordan kan vi ramme lige præcis dér, hvor kunstneren kunne ikke gøre det uden deltagere og deltagere kunne ikke gøre det uden kunstneren?

Det projekt ramte lige ind i lockdown. Vi skulle have lavet nogle store workshops, og vi plejer altid at arbejde uden for museet, der hvor folk er for at styrke de lokale samfund, men det kunne vi ikke under lockdown, så vi lavede det om til kæmpestore Zoom events med over 500 deltagere. Bl.a. stod vi en dag i køkkenet hos Tina Ratzer og lavede plantefarvning, og så stod folk i deres eget køkken og plantefarvede sammen med os. Vi lavede også et skovbadningsforløb, hvor folk kunne tjekke ind fra deres egen skov. På den måde var der mange elementer, vi måtte tænke anderledes og som gav en kæmpe stor tilslutning, og et meget aktiv Facebook fællesskab. Vi lavede en undersøgelse om, hvad det havde betydet for folk, og 67% sagde, at det havde betydning for og positiv indvirkning på deres trivsel under nedlukningen, 86% følte, de var en del af et fællesskab, og 47% har fået mere interesse for naturen. Nogle havde fået nye idéer til deres eget håndværk og fået nye udfordringer. Der var mange der udtrykte, at reglerne i starten var lidt svære, men de kunne godt se, at det bragte dem et nyt

OO IDÉEN ER DEN SAMME SOM ALTID.
HVORDAN KAN VI RAMME LIGE PRÆCIS
DÉR, HVOR KUNSTNEREN KUNNE IKKE
GØRE DET UDEN DELTAGERNE OG
DELTAGERNE KUNNE IKKE GØRE DET
UDEN KUNSTNEREN? OO

00 VI HAR BEDT FOLK TÆNKE OVER,
OM DER ER ET TRÆ SOM DE BÆRER
MED SIG, SOM BETYDER NOGET
SÆRLIGT FOR DEM. DET GØR, AT FOLK
BLIVER BEVIDSTE OM, AT VI FAKTISK
HAR ET FØLELSESMÆSSIGT FORHOLD
TIL NATUREN. 00



kreativt sted hen. Det er vi selvfølgelig utrolig glade for, for vi vil gerne have, at folk får nye perspektiver og bliver mere interesserede i verden omkring sig. Vi vil gerne have at folk oplever, at de kan gribe til handling. Med corona har et projekt som det her været med til at give folk en mulighed for at handle.

Lige da COVID ramte, ryddede vi kalenderen på Trapholt og aflyste alt i 3 måneder. Ved at rydde kalenderen skabte vi rum for at kunne gøre noget andet. Vi skabte plads i stedet for bare en masse dårlig energi med at arrangere, flytte og aflyse. Allerede samme weekend havde jeg fat i en fond og nogle

kunstnere, og tre uger efter gik vi i luften med projektet LightHope. Det kunne vi, fordi vi har en praksis på museet, hvor vi ved, hvordan man arbejder med kunstnere i forhold til borgere og spillet mellem personlige bidrag og kunstnerisk rammesætning. Dette projekt, som handler om håb, blev skabt med kunstnerne Hanne G og Rasmus Bækkel Fex. I stedet for al den angst der var ville vi gerne have folk til at tænke på, hvad vi kan lære af hele situationen. Vi lavede en stor pergola og inviterede alle til at hække en pære med farvenuancerne hvid-beige-gul, fordi det er nogle af de farver, flest havde i deres skuffer. Toiletruller havde vi jo alle hamstret, så det skulle være soklen på pæren. Hanne G lavede en instruktion, og Rasmus Bækkel Fex lavede en konstruktion, og så sagde vi, at vi hækker til vi genåbner. Vi lukkede derfor aldrig under den første nedlukning. Vi holdt åben, fordi folk begyndte at sende pærer ind. Så hængte vi dem op og streamede og lærte alt om Zoom og lavede galleribesøg hjemme hos kunstnerne. Vi måtte udvide vores Zoom til 1.000 deltagere, fordi der var så mange, der gerne ville være med, og Facebook eksploderede. Pludselig var der et kæmpe community, hvor man fik agency. Man kunne handle i en ellers usikker periode. Det var bare en fantastisk og en anden type manifestation af denne lidt drømmeagtige tid, hvor hele verden har været nedlukket. Men også hvad kunsten kan udtrykke, som er noget andet end ord og fortællinger.

Astrid: Jeg bliver selvfølgelig glad, når jeg hører om jeres måde at arbejde på og særligt under COVID. Men jeg bliver også ked af det, fordi jeg tænker på den aktuelle kulturpolitik og manglende forståelse for kunstens værdi og manglende støtte til kulturbranchen.

Karen: På Trapholt oplevede vi, at COVID medførte kreativitet i vildskab. Det vi normalt sidder og regner på med vores fem bundlinjer er en benhård strategisk vurdering af om vi skal gøre det ene eller det

00 DET VAR BARE EN FANTASTISK OG EN ANDEN TYPE MANIFESTATION AF DENNE LIDT DRØMMEAGTIGE TID, HVOR HELE VERDEN HAR VÆRET NEDLUKKET. MEN OGSÅ HVAD KUNSTEN KAN UDTRYKKE, SOM ER NOGET ANDET END ORD OG FORTÆLLINGER. 00

andet, men lige pludselig var det eneste, der betød noget vores betydning for samfundet. Vi har altid sagt at vi kan noget særligt over for samfundet - nu skal vi vise det. Ud over det, så har vi lavet vanvittigt mange andre ting, fx har vi lavet projekter, hvor vi har arbejdet med hvad det virtuelle kan. Jeg har stået nede i Arne Jacobsen udstillingen og skiftet over til ambassadøren i London, som har vist rundt i Arne Jacobsens arkitektur på ambassaden i London, og nationalbankdirektøren i København eller borgmesteren på Aarhus Rådhus og på Rødovre Rådhus, hvor 300 mennesker kan komme med til noget, de ellers aldrig ville have oplevet. Vores skoleformidling har lavet formidling på en måde, hvor det var en fordel, at eleverne var hjemme. Vi lavede også projekter for grupper af ældre borgere, der kunne fortælle om deres oplevelse med corona.

Det betyder, at på den organisatoriske bundlinje, kan kollegerne sige, at vi har gjort en forskel. Vi stod sammen, og vi gjorde noget. For det andet så peger det ind på et problem omkring den måde, vi forstår kulturpolitikken. Jeg synes, det peger ind på vigtigheden af ikke kun at være en attraktion, men at vi også har nogle metoder og nogle rutiner og organisatorisk fundering af vores arbejde som samfundsgode. Vi havde en redskabskasse for det første, men også en organisering og en agilitet, som kunne aktiveres. Jeg behøvede ikke hele tiden tænke over om jeg fik betalende besøgende, som jo er den neoliberale kulturpolitik bundlinje. De mennesker, der deltager i disse projekter vil ikke købe sig til medlemskab, for de er jo blevet en del af museet - de er blevet familie, så det bliver ikke omsat til flere betalende besøgende, men det bliver rigtig meget omsat til social forandring. Det synes jeg er så vigtigt at få fremhævet. ■

00 DET VI NORMALT SIDDER OG REGNER PÅ MED VORES FEM BUNDLINJER ER EN BENHÅRD STRATEGISK VURDERING AF OM VI SKAL GØRE DET ENE ELLER DET ANDET, MEN LIGE PLUDSELIG VAR DET ENESTE, DER BETØD NOGET VORES BETYDNING FOR SAMFUNDET. 00

Karen Grøn er uddannet MA of Interdisciplinary Studies of Aesthetics fra Århus Universitet. Hun har været direktør for Trapholt Museum siden 2010 og var inden da inspektør på Trapholt og har været kurator på Kvindemuseet fra 1997-1999.

BOGANMELDELSE

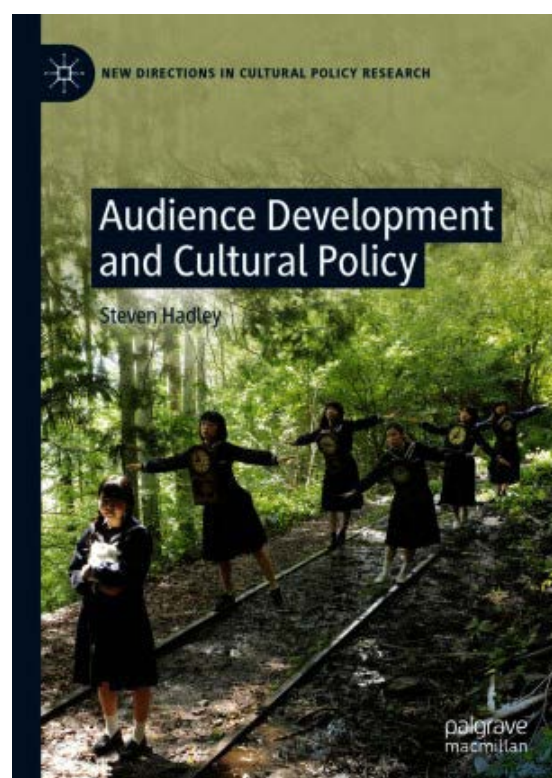
PUBLIKUMSUDVIKLING SOM KULTURPOLITISK UDVIKLINGSGREB



Niels Righolt
CEO
CENTER FOR
KUNST OG
INTERKULTUR

Audience Development and Cultural Policy (2021) af Steven Hadley er en fremragende bog. Hverken mere eller mindre. En monografi hvor man hvirvles ind i publikumsudviklingens historie og mangfoldighed. Det er en nuanceret, begavet og godt researchet bog, der bedre end nogen anden jeg har læst, placerer publikumsudvikling i det kulturpolitiske landskab og formulerer nogle meget centrale demokratiske aspekter omkring forholdet mellem kunst, kulturpolitik og publikum. Perspektiver som i en forandringstid er både vigtige, relevante og særdeles tiltrængte.

I en trinvis gennemgang af publikumsudviklingens historie og udviklingen af en kulturel demokratisk samfundsmæssig forankring får han løftet publikumsudviklingen ind som et kulturpolitisk udviklingsgreb. Han åbner bogen med at positionere 'demokratisering af kulturen' overfor 'kulturelt demokrati', som to modsatrettede ideologiske tilgange til kulturpolitikken i Storbritannien siden 2. verdenskrig. Et modsætningsforhold vi i Norden også vil kunne nikke genkendende til. Demokratisering af kulturen forstået som ønsket om at gøre elitekulturen tilgængelig for masserne og dermed ændre eller kultivere deres smag. Mens kulturelt demokrati snarere beskrives som en bevægelse hen imod inklusion af flere former for og forståelser af kultur og særligt som ønsket om en mere retfærdig fordeling af de offentlige



midler. Modsætningen mellem de to positioner er en konstruktion og Hadley beskriver den umiddelbare udfordring vi har foran os, som en bevægelse hen imod en offentlig bidragsstruktur, som balancerer de to positioner og leder til en mere retfærdig politisk fordeling af ressourcerne.

OO HAN ER OPTAGET AF AT BESKRIVE PUBLIKUMSUDVIKLINGENS IDEOLOGISKE OPHAV OG LEVERER DERIGENNEM EN VELREFLEKTERET SYSTEMKRITIK SOM GØR DET MULIGT FOR OS AT FÅ ET MERE NUANCERET SPROG OMKRING ARBEJDET MED PUBLIKUM. BÅDE POLITISK OG INSTITUTIONELT. OO

Selvom udgangspunktet er en primært engelsk kontekst, er der meget guld at hente for danske og nordiske kulturarbejdere. Hadley leverer blandt andet en glimrende indføring i og oversigt over nogle af de mest centrale og banebrydende værker af eksempelvis Kawashima, Bjørnsen, McCarthy og Jinnett. Han er optaget af at beskrive publikumsudviklingens ideologiske ophav og leverer derigennem en velreflekteret systemkritik som gør det muligt for os at få et mere nuanceret sprog omkring arbejdet med publikum. Både politisk og institutionelt.

Steven Hadley er bevidst om paradokserne og leverer en systemanalyse af publikumsudviklingen, som i lyset af de seneste års europæiske og globale udvikling vil kunne bistå i bevægelsen hen imod et styrket kulturelt demokrati, som også synes af være Hadleys egen forhåbning. ■

Audience Development and Cultural Policy af Steven Hadley, London: Palgrave, 2021, 244 s., ISBN 978-3-030-62969-4 (indbundet)

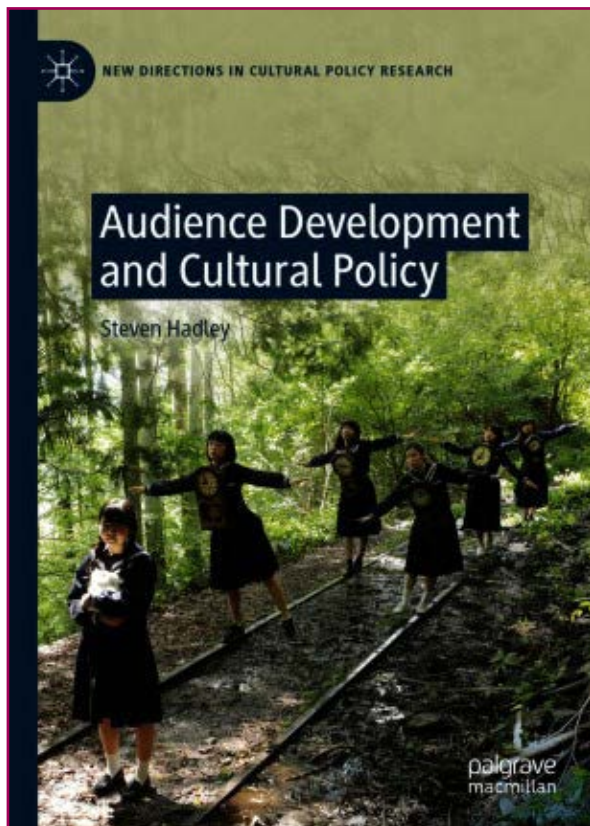
Gå-hjem møde med Steven Hadley på UNION i København

Hvornår?

Fredag d. 24. september
kl 14:00-16:00

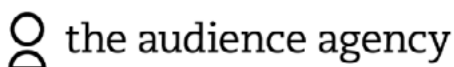
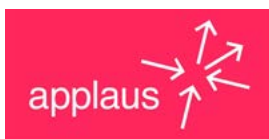
Hvor?

I Aula i UNION Huset,
Nørre Allé 7. 2. sal 2200 KBH N



Steven Hadley er en af verdens førende forskere i sammenhængen mellem publikumsrelationer og demokrati, og han kommer til København og giver en keynote på baggrund af hans nyeste publikation 'Audience Development and Cultural Policy'. Dette følges af en samtale med publikumsforsker, Anja Mølle Lindelof (RUC).

CKI står bag arrangementet sammen med Applaus og The Audience Agency



RESSOURCER & REFERENCER



The Great Good Place

Ray Oldenburg
New York 1999

The landmark survey that celebrates all the places where people hang out--and is helping to spawn their revival

A New York Times Book Review Editor's Choice "Third places," or "great good places," are the many public places where people can gather, put aside the concerns of home and work (their first and second places), and hang out simply for the pleasures of good company and lively conversation. They are the heart of a community's social vitality and the grassroots of a democracy.



The Social Effects of Culture - Literature review

Centre on Governance
University of Ottawa, 2017

This literature review is intended as a background document on recent research on the social effects of culture. The social field has been broadly surveyed and has included academic literature from across the various disciplines that normally constitute the "social" in modern societies, including health, education, social services, poverty reduction and social inclusion, aspects of the justice system, identity studies, and urban studies.



Børn og unge i udsatte boligområder

Slots- og kulturstyrelsen
Danmark 2021

Her kan du læse mere om, hvordan børn og unge i udsatte boligområder får mulighed for at møde og engagere sig aktivt i kunst og kultur.

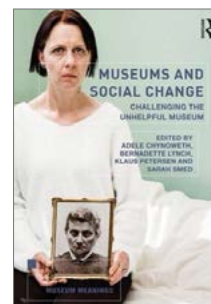




Kunst og kultur i udsatte boligområder

Slots- og Kulturstyrelsen
Danmark 2021

Slots- og Kulturstyrelsens ”Pulje til kunst og kultur i udsatte boligområder 2021” støtter nu i alt fire nye projekter. Gennem lokalt forankrede partnerskaber mellem boligsociale aktører og kunst- og kulturaktører bliver der sat gang i projekter, som skal skabe bæredygtige, kulturelle fællesskaber.



In search of True Inclusion

Kulturrådet
Norden 2019

I denne rapporten gir NFI - Nordisk Forum for Interkultur, en oversikt over tekster, prosjekter og metoder for mangfoldsarbeid i kultursektoren i de nordiske landene.



Museums and Social Change

Routledge
2020

Museums and Social Change explores the ways museums can work in collaboration with marginalised groups to work for social change and, in so doing, rethink the museum.



#CulturalDealEU

Culture Action Europe
2020

The Cultural Deal for Europe was first launched on 18 November 2020, during a high-profile online debate with more than 500 attendees. The President of the European Parliament David Sassoli opened the event, echoing the call of the sector: “(We need to) think(...) of culture as a pivot for recovery, in particular for the green and digital transition but also as the social cement of a post-Covid world that needs to be rebuilt,” – he said.



Øvrige numre af Connecting Audiences

CONNECTING AUDIENCES DANMARK



CONNECTING AUDIENCES INTERNATIONAL



CKI TEAM



NIELS RIGHOLT er chef for CKI og arbejder med konsulentopgaver og projektudvikling. Niels er vice-president for Culture Action Europe i Bruxelles, formand for bestyrelsen for CommunityKulturCentrum i Malmö og medlem af bestyrelserne i bl.a. Teatergrad i København, Voksenåsen i Oslo og Audience Europe Network.



ASTRID ASPEGREN har gennem forskellige europæiske projekter en forståelse af brugerperspektiver og interkulturelle møder samt kuratoriske spørgsmål i et globalt samfund. Hun er redaktør for nærværende magasin samt projektmedarbejder i europæiske projekter.



PETER HOLTEN er uddannet i samfundsvidenskab, historie, filosofi og socialvidenskab, men har også en musikalsk baggrund både som musiker og som projektmanager. I CKI har han sit fokus på kunstnernes vilkår og har til opgave at iværksætte initiativer, der kan støtte kunstnerne i deres arbejde.



ANNE BOUKRIS er tilknyttet CKI som underviser og projektudvikler. Hendes hovedkompetencer er strategisk kulturel innovation, facilitering og læringsdesign. Hun tilbyder stor erfaring inden for netværksledelse og partipatoriske metoder.



SOLVEIG THORBORG anvender film som en kunstart, der lægger op til refleksion og sociale forandringer. Hun er tilknyttet CKI som publikums- og organisationsudvikler, hvor hun fungerer som underviser og facilitator af processer på CKI's internationale projekter i EU og Norden.

KULTURELT DEMOKRATI betyder retten til at blive hørt, deltage i og udtrykke sig gennem kunst og kultur som individ eller sammen med andre. Dét arbejder CKI for i Danmark, Norden og Europa.

Ydelser

Inden for publikumsudvikling designer vi udviklingsprocesser i tæt samarbejde med kulturinstitutioner, freelancere, policy makers og forskere fra hele Europa. Vi arbejder for at forankre brugerperspektivet i kulturelle organisationer. Læs mere om vores ydelser og kontakt os via vores hjemmeside.

www.cki.dk



Modtag vores nyhedsbrev

Skriv dig op til CKI Nyt, så du hver måned kan blive opdateret på vores aktiviteter. Måske bliver du inspireret til, hvordan vi eventuelt kan bruge hinanden.

Du kan skr
op her



DEN INTERNATIONALE REDAKTION

Vi fremmer, deler, provokerer, tiltrækker, og undersøger gode idéer og erfaringer med publikumsudvikling og cultural management i Europa og Sydamerika

Connecting Audiences International er en tænketank med speciale i cultural management og publikumsudvikling, som blev skabt i 2020 af en gruppe professionelle kulturaktører fra Europa og Sydamerika, der alle arbejder for den samme mission:

“At samarbejde og facilitere en formidling af viden og adgang til de bedste artikler, erfaringer, case studier, referencer og internationale ressourcer om forholdet mellem kulturorganisationer, offentligheden og miljøet for Europa og Sydamerika”.

Conectando Audiencias International er grundlagt af:

CENTER FOR KUNST OG INTERCULTURE

Danmark



**Astrid
Aspegren**



**Niels
Righolt**

MAPA DAS IDEAS

Portugal



**Ilidio
Louro**



**Inês
Câmara**

MELTING PRO

Italien



**Ludovica
de Angelis**



**Patrizia
Braga**



**Giulia
Fiaccarini**

KRITIKER OG KULTURCHEF

Chile



**Javier
Ibacache**

NU FOUNDATION ADAM MICKIEWICZ UNIVERSITY

Polen



**Agata
Wittchen-
Barełkowska**



**Marcin
Poprawski**



**Mikołaj
Maciejewski**



**Piotr
Firyeh**

ASIMÉTRICA

Spanien



**Raúl
Ramos**



**Robert
Muro**



**Pedro
Pérez**



**Clara
Ajenjo**

ITALIEN



Melting Pro

MELTING PRO LEARNING

meltingPro | PROFESSIONE CULTURA

Melting Pro (MEP) er en italiensk kulturel virksomhed, der ser former for kunst og kreativitet som potentiale til at forandre samfundet. En gruppe på syv kolleger, der tror på værdierne empati, respekt, social og miljømæssig retfærdighed og samarbejde.

POLEN



Adam
Mickiewicz
University
(AMU)

ADAM MICKIEWICZ UNIVERSITY

Adam Mickiewicz University (AMU) i Poznan er en af de største akademiske centre i Polen, rangeret som den tredjebedste universitet i Polen. AMU er grundlagt i 1919, og har 15 fakulteter og 50 uddannelsesprogrammer. Ud af disse er to fakulteter repræsenteret i dette partnerskab:

- **AMU Cultural Studies Institute**
- **ROK AMU Cultural Observatory**



NU
Foundation

NU FOUNDATION



NU Foundation er en non-profit organisation baseret Poznań, hvis hovedformål er at støtte udviklingen af professionelle, der arbejder i den kulturelle sektor og fremme relationer mellem forretning og kultur.

SPANIEN



Asimétrica

ASIMETRICA



Asimétrica blev stiftet i Madrid i 2010 med det formål at tilføre værdi til forholdet mellem kunstnere, organisationer og kulturelle & offentlige institutioner. Siden da har de ydet rådgivning, forskning, undervisning og praktisk rådgivning om kulturforvaltning, kulturel markedsføring og offentlig udvikling.

PORTUGAL



Mapa das
Ideias

MAPA DAS IDEAS



Mapa das Ideias er en kulturel organisation grundlagt i Lissabon i 1999 dedikeret til forholdet mellem museer, offentligheden og samfundet. Med alt fra publikumsledelse og kommunikationsstrategier til undervisning og udstillingsdesign har Mapa das Ideias skabt en række løsninger til kulturelle organisationer.

SYDAMERIKA



Javier
Ibacache

JAVIER IBACACHE

Javier Ibacache er en kunst- og underholdningskritiker, programmør og kulturleder med speciale i publikumsudvikling. Han promoverede. I øjeblikket er han leder af afdelingen for kunstnerisk programmering og publikumsudvikling på Ministeriet for Kultur, Kunst og Kulturarv i Chile.

DANMARK



Center for
Kunst og
Interculture
(CKI)

CENTER FOR KUNST OG INTERKULTUR



Center for Kunst og Interculture (CKI) har base i København og arbejder for at fremme viden, undervisning, kulturel diversitet og forskning i deltagelse, samskabelse og udvikling i kunst- og kulturlivet.



Næste nummer af Connecting Audiences Danmark udkommer til november og handler om metoder til publikumsudvikling.

Hvis du har lyst til at bidrage med en artikel, eller hvis du kender til et projekt eller institution der arbejder med kulturen som brobygger, så hører vi meget gerne fra dig.

Skriv en mail til Astrid Aspegren, aa@cki.dk

Vil du modtage næste nummer af Connecting Audiences Danmark direkte i din indbakke?
Så kan du skrive dig op på vores hjemmeside